

Volym 2 av det ganska episka fanzinet

✂ Stens Sax och PC

nummer 1

Av författaren till **Stens Sax och PC**, volym 1.

Innehåll:

Kongressrapport: Sten besöker Ante-och-Åka-con I.

Kongressrapport: Sten besöker Fantastika.

Kongressrapport: Sten besöker Finncon.

Maskinöversättning.

Konstiga saker.

...och givetvis mer om Sten. Fast inte lika mycket som vanligt.

Inledning.

Hej. Det här är ett förord. Förord är trevliga. En av anledningarna till att jag tycker hemskt mycket om Neil Gaiman är att han i sin novellsamling *_Smoke and Mirrors_* berättar att han till sin fasa upptäckt att det finns folk som inte läser förord. Så kan man ju inte ha det, så han har hämnd-smugit in en novell i förordet, utan att nämna den i innehållsförteckningen. På så sätt kommer folk som inte läser förord att missa den. Det kan de gott ha. Hihi. Jaja, det var inte det jag skulle prata om, antar jag, även om bokpratande aldrig är helt fel. Men detta är iallafall den spännande fortsättningen av Stens Sax och PC. Tjoho!

”Varför stavar du inte med e?
Det gör alla andra? Vill du vara cool och udda och häftig, eller har du bara fel?”
- Marie saknar bokstäver i mitt fanzin.

Det tog längre tid än jag hade tänkt mig att skriva volym två av dethär fanzinet. Däremot missade jag att skicka in volym ett till SFF-sändningen, så det jämnar nog ut sig. I bästa fall kommer jag att ha delat ut detta på Akrostikon, och skickar ut båda volymerna i en lämplig sändning, så att jag kan låtsas att det är ett nummer, delat i flera delar, ungefär som Sagan om Ringen. Det är alltid en bra bok att bli jämförd med.

Jaja, *när* du läser det här är inte så intressant. Huvudsaken är *att* du gör det, antar jag. Och det gör du ju, bevisligen. Så låt oss börja med en rapport av:

Fantastika.

Äventyret började redan på torsdagskvällen. Jag hade tagit mig till datasalen för att, ehum, häfta ihop mina fanzin. Naturligt nog görs detta helst utan vittnen, så jag kom dit någon gång efter midnatt, då traditionsenligt bara Björn X sitter i datasalen. Att han satt där var inte så förvånande, med andra ord. Det som var förvånande var ljudet som hördes från korridoren. Det är inte många saker som man förväntar sig att hitta i en tom, öde institutionskorridor en torsdagsnatt - jag menar, definitionsmässigt förväntar man sig ju inte att hitta någonting alls i en tom och öde korridor - men om

“We don't say anything,
we just drink!”
- Finne som hävdar att
”kippis” är en myt.

jag tvingades göra en lista på saker som jag trots allt ansåg sannolika i en sådan situation, så skulle ”en bunt institutionsanställda som dricker rödvin och sjunger Internationalen” inte komma så högt upp. Uppenbarligen måste en del av mina listor arbetas om, för nämnda bunt var precis vad som satt i köket. Hm. Jag har pluggat på institutionen sedan 1996, och arbetat där under våren, men sådana där hemliga möten har jag aldrig hört talas om. Jag blir *aldrig* inbjuden till hemliga konspirationer! Förrän nu, alltså¹. Björn och jag blev invinkade i köket, och så var klockan plötsligt halv sex på morgonen. Nåja, av någon anledning vaknade jag alltså lite senare än jag hade tänkt mig på fredagen, och stressade så mycket att jag inte hittade min leksaksdator. Den här rapporten är alltså till största delen skriven *gasp* *shudder* PÅ PAPPER. Trots detta enorma personliga offer kom jag inte fram till Stockholm förrän halv sex eller så, men det gjorde inte så mycket då Fantastika hade den goda smaken att befinna sig på ett av de ganska få ställen i Stockholm som jag faktiskt hittar till, så det blev inte så mycket slingrande irrfärder och konstiga utflykter i fel riktning, utan jag hittade lokalen nästan omedelbart. Det första jag möttes av var en gigantisk kö, så jag var inte den enda som hade beslutat mig för att komma vid just den här tidpunkten, trots kongressens officiella starttidpunkt. Det var

¹ Jag kan ju tillägga att när jag sitter och lägger sista handen vid det här fanzinet, den 27 september klockan elva på kvällen, ungefär, så är det personalfest i köket igen. Sammanträffande?

varmt ute, så det var bra att jag hade gått förbi Åhlens och investerat i en flaska vatten. Läppjandandes på denna försökte jag skaffa mig en överblick över situationen.

Karl-Johan och Carolina sprang fram och tillbaka längs kön som glada höns, eller kanske snarare kycklingar (de gula tröjorna var lätta att känna igen på håll) och verkade i största allmänhet ha läget under kontroll. Jag kom iallafall in utan större problem, och blev medlem i Confuse 2002 av bara farten innan jag smög in på en paneldebatt om Harry Potter. Jag missade större delen av den, men jag fick iallafall reda på att det är synd om flickorna i dessa böcker, för de får inte göra onda saker. Sant. Ondska borde definitivt vara en mänsklig rättighet.

När jag kom ut ur det (för just denna paneldebatt) något överdimensionerade programrummet var Bellis den första jag fick syn på. Att larmet gick igång någon sekund senare är givetvis ett rent sammanträffande. Tuut - tuut - tuut - tuut, lät det, fast högre. Vissa gör *allt* för att bräcka Göstacon... Larmet gick igång då och då under kongressen, men det var inte så störande som man kunde ha förväntat sig. Har larmande blivit en stående programpunkt på kongresser? Vi får se på Akrostikon.

Nicklas Andersson stod strategiskt placerad i mitten av rummet och läste högt ur sin nyskaffade bok *_Bizarre Books_*. Det verkar vara en helt underbar meta-bok fylld av konstiga boktitlar (*_Wife-battering - a systematical approach_*, tillexempel). Jag antar att det ska till en speciell typ av människa för att bli alldeles lycklig över att det finns böcker med konstiga titlar, och jag erkänner utan omsvep att detta gäller mig också.

”Kännetecknande för en riktig man är att han försöker övertyga andra om att han har rätt och de har fel.”
- Pierre ger oss sin syn på livet

En stund senare gick jag för att lyssna på paneldebatten ”Religions of the Future”. Eller snarare ”Religions in Fantasy”. Enligt moderatoren (Karin Tidbeck) hade panelisterna fått order från högre ort att inte, som det ursprungligen var tänkt, säga något om hur existerande och nya religioner skulle kunna se ut i framtiden. Motiveringen till att inte blanda in riktiga religioner var tydligen att religiösa folk i publiken skulle kunna bli upprörda om någon råkade säga något elakt om religion. Va? Vid närmare eftertanke är det där ett så eftertryckligt ”va?” att det behöver en alldeles egen rad för att riktigt komma till sin rätt:

Va? ← (eftertryckligt ”va”)

Okej. Jag *var* ett religiöst folk i publiken, och jag blir alldeles väldigt upprörd över att någon uppenbarligen förutsätter att jag

- a) har en så vacklande världsbild att jag till varje pris vill undvika att få den ifrågasatt, och
- b) är så oerhört korkad att jag går på en programpunkt om religioner iallafall.

Puckon. Sedan när blev vi en underutvecklad amerikansk sydstat? Jag kan förstå att man vill undvika paneldebatter om ”varför religiösa människor är lallande idioter som borde kastas ut genom fönstret” (då skulle jag förmodligen ta illa upp), men seriösa diskussioner om religioner i framtiden?

Det där satt jag och var sur över i flera minuter, men jag gick och lyssnade på panelen iallafall. Det var tur, för den var ganska bra. Kristina

“Being at a research seminar is rather like losing one's virginity. And it was more exciting, at least for me.”

- Kristina Hildebrandt har en uppfriskande syn på seminarier.

Hildebrand berättade att det är praktiskt med fantasy: ”Ibland blir du så glad över att det går att stoppa in en gud i en fantasyberättelse att du stoppar in alldeles jättemånga,” tyckte hon.

Andra saker som berättades var att ”Det mesta man kan göra med en kärleksgudinna har redan gjorts”. Tja, duh. Eller nåt.

På Sverifandomlistan efteråt var det en diskussion om programmet, och huruvida folk tycker att program är viktiga eller inte. Jag är en sådan människa som brukar tycka om program, och jag gick på massor av programpunkter. De flesta av dem tyckte jag om. Förmodligen har detta att göra med att jag är förhållandevis ny inom fandom, så jag har inte hört alla diskussioner nittiofyra gånger förut. Eller så är jag bara blyg och försagd och tycker om diskussioner där andra människor (panelen, alltså) gör allt jobb åt mig.

Rankins intervju måste jag ju gå på, tyckte jag. Han verkade ha svårt att förstå varför folk gick dit:

“You could be out there making love, but no! Instead you’ve decided to come here to listen to me. You sad, sad people.”

Men jag fick åtminstone lära mig varför man inte ska prata med kycklinguppfödare om man vill kunna äta deras kycklingar i god tro. Det är en kunskap som jag alltid kommer att bära med mig. Rankin har, enligt egen utsago, haft 39 jobb i sitt liv. Han har fått sparken från 36 av dem. “I just didn’t get the hang of going back after lunch”.

Intervjun var bra. Svaren från Rankin var nästan alltid roliga, och ibland blev frågorna också alldeles jätteroliga. “Do you have a favourite passage” undrade intervjuaren Fredrik Sörfält, till publikens stora förtjusning.

Baren, måste nog sägas, var en besvikelse. Två (2) ölsorter, och bardisken var utplacerad som en blubb mitt i kongressen, inte i ett litet suddigt hörn av kongressen, som barer

”Jag har talat franska med Christin. Jag sa ’bonjour’”.
- Carolina Gómez Lagerlöf är stolt över sin kommunikationsförmåga

borde vara. (Nej, givetvis hade inte kommittén så mycket med baren placering att göra. Ta inte illa upp) Bellis gjorde en insats, faktiskt, när han skrek tills de ordnade en rök-hörna åt honom. Jag tycker inte om röklukt, men jag är beredd att stå ut med den om det leder till en samling av intressant folk. Men de flesta i hörnan fuskade, och rökte inte alls, det såg jag nog. Ungefär som rökrutan när jag gick i högstadiet, alltså. Även om mitt högstadium skulle ha blivit *mycket* bättre om Robert Rankin hade bott i dess rökruta.

Programmet var lite utspritt ibland. Karin och Lisa pratade om fantasy en trappa ner, förmodligen för att föreläsningen skulle kunna vara öppen för icke-besökare till kongressen. Större delen av den var en förklaring om att fantasy visst är litteratur. Återigen undrade jag varför fantasy- (och sf-)läsare tenderar att försvara sig hela tiden. Varför spelar det någon roll vad omvärlden tycker?

Lisa köper Sweet Valley High-böcker men ber att få dem inslagna till sin ”lillasyster”.

- Saker jag inte visste innan jag kom till Fantastika

Karin hävdade ledset att det inte finns några flygbiljetter till Middle Earth. Även tråkig fantasy är kul, kontrade Lisa med.

Jag satt i en paneldebatt om intelligenta hus på lördagen. Den var, ska vi säga, inte helt förberedd. Den 3 mars fick jag ett brev från Karl-Johan med innehållet ”Hej! Skulle du kunna ställa upp i en paneldiskussion med titeln ’Därför vill jag bo i ett intelligent hus’ på Fantastika?”. ”Visst.” svarade jag omedelbart, och glömde sedan bort brevet. (Jo, det är dumt att glömma bort saker, men om jag försökte komma ihåg allt som Karl-Johan

skriver skulle jag ju inte ha plats för så mycket annat i min stackars underpresterande hjärna.) Sedan hörde jag ingenting förrän jag såg mitt namn i programmet när jag kom till Fantastika. Jag fick dock reda på att någon hade försökt skicka ett uppföljande brev till mig, men det studsade tydligen. Tja, ingen annan hade förberett sig heller, och jag kom ur panelen med om inte hedern så iallafall livet i behåll.

”Intelligenta hus? Bah! Jag vill ha en intelligent panel!”

- Utrop från publiken, jag tror att det var Torbjörn Axelsson.

Fantastikas könsroller bröt samman nästan omedelbart. Iallafall på toaletterna. Detta var dock förmodligen ingen demonstration i Olli-tappning utan bara en reaktion på att vissa köer går fortare än andra.

Banketten var... en bankett. Den var ganska lik andra banketter jag har varit på. Det enda speciella som dyker upp när jag tänker på den var avsaknaden av kaffe efteråt. Och prisutdelningarna, förstås. Åka gav pengarna till Akrostikon, vilket i mina ögon bevisade att hon definitivt var en värdig Alvar-vinnare.

Bellis sågs senare dricka upp Molles prisöl. Det var ganska förståeligt, med tanke på barens utbud. Han lovade dock att han skulle ersätta den.

”Ibland stöter man på ett uttryck som är samlat med brahet. ’Bygdens samlade ondska’ är ett sådant.”

- Johan Anglemark tycker om Britas it-analys under banketten.

Att kongressen var ganska organiserad bevisades även av att jag bara tappade bort min plånbok en gång under hela helgen. Duktig Sten. Min allmänna minnesbild av Fantastika är ett allmänt trevligt rum, där folk spelade schack i ett hörn, rökte i ett helt annat och satt och pratade lite överallt. Vissa folk lyckades med dessa saker samtidigt. En fullständigt normal kongress, alltså. Det är förmodligen bra.

Sent på kvällen ramlade jag in på något slags fanpunkt, som verkade bestå av en panel som spånade ganska fritt om ganska många saker. Problemet med magiker är att de inte tar över världen, hävdade någon. Jag vet inte om jag ser det som ett så stort problem. Inte-ta-över-världen-ande borde utföras oftare. Fast det är kanske det det gör? Jag förstod aldrig riktigt om Rankin var seriös när han pratade om magi. Jag hoppas att han inte var det.

Interplanetära färder involverar inte Stansted. Det är därför de går så fort.

- Saker jag inte visste innan jag kom till Fantastika

I vilket fall som helst blev allt mindre och mindre seriöst allt efter-

”You can breathe in space! Really! Trust me.”

- Robert Rankin är ganska övertygande ibland

som tiden gick. Stonehenge var en trevlig pub tills taket föll av, fick vi plötsligt veta. I takt med att panelen drack mer och mer blev de sludrigare och sludrigare, och logiken luddigare och luddigare. Pyramiderna är någonting vänt uppochner, men jag förstod aldrig vad. Hm. Min engelska är uppenbarligen inte så bra som den borde vara. När min förvirringsnivå passerat gränsen för vad som borde vara maximalt för en enda människa gav jag upp och gick till baren istället.

Bokauktioner är givetvis Ett Bra Inslag i varje sf-kongress. Jag kom till auktionen en halvtimme försent, vilket kanske var lika bra det. Nu hann jag bara göra av med 70:-, och det måste nog ses som ett framsteg. Jag köpte alldeles för mycket böcker på alla småauktioner, dock. Men vem kan motstå dyrgripar som ropas ut med marknadsföringen ”Nice looking space-rymdskepp!” eller ”Raketer! Raketer! Klart ni ska köpa raketer!?”

”Auktion! Hallå! Sniff-auktion! Titta här, Windows 3.1-handbok... Äh, vi lägger ner.”

- Johan Anglemarks
entusiasm håller ibland inte i sig så länge

Jag hoppade över diabilisvisningen - inget ont om Lars-Olof, men jag tycker inte *om* att titta på foton. Jag har aldrig förstått poängen med maskerader heller, men uppenbarligen finns det folk som tycker om sådana också. Folk som besökte maskeraden tyckte tydligen om den. Brust har skrivit en fantasyhistoria om en skalbolagssvindeln, fick jag reda på istället, när jag smög in på en annan programpunkt. Tja, kan Heinlein skriva en fantasyhistoria om fackföreningar, så...

Jolkkonen tittade förbi. Bokstavligen. Han var på väg någon annanstans och hade inte tid att komma upp och säga hej, men han tyckte att kongresser är allmänt bra saker iallfall. Jag mötte honom på vägen till Kungshallarna, där jag åt lunch. Lunchen innebar att jag missade Rankins signeringsstund, men det gjorde inte så mycket, för han såg ganska glad ut när jag hoppade på honom och bad honom signera mina två nyinköpta böcker.

”Titta, en navel! Tittut!”

- Lisa visar naveln, sent på kvällen. Förmodligen fanns det En Bra Anledning.

Jag missade tyvärr dead dog-partyt, för att istället åka hem och ta itu med en deadline. Seriös, jag. Rapporter från sagda party var trots det positiva, så fans klarar uppenbarligen att ha roligt utan mig.

Efter Fantastika var det inte långt kvar till nästa kongress, vilket osökt leder oss in på en:

Finconrapport

Av någon anledning hade jag utsetts till svensk representant på Fincon. Jag trodde att detta enbart skulle innebära att jag fick Fincons traditionella inträdesavgift betald, men det visade sig att snälla fans faktiskt ersatte mig för resan också. Det gör att jag känner mig manad att skriva en rapport om sagda kongress. Tja, det och att det är roligt att skriva kongressrapporter, förstås.

”Klart att du ska skriva en kongressrapport! Jag har ju sagt intressanta saker i flera dagar, och hoppats att du ska anteckna...”
- Linköpingsbo som vill vara anonym.

Jag hade planer på besöka fredagens seminarium, vilket började klockan 11. Det enklaste sättet att befinna sig i Jvaskylä klockan

”Men, men, det var ju knarkare vi skulle bli, inte alkoholister!”
- Tommy Persson funderar på om han dricker för mycket

11 på fredagsmorgonen verkade vara att åka båt till Åbo på onsdagskvällen. Eftersom jag inte hade lyckats beställa en tågbiljett i förväg - Finlands motsvarighet till SJ har på sin webbplats ett telefonnummer som istället för att leda till järnvägsstationen i Åbo i själva verket går till ett församlingshem som hävdar att de inte vet någonting om tågbiljetter - verkade det vara en bra idé att ha ett dygn på sig. Tommy Persson och Lennart Stafin verkade ha fått en liknande idé, eftersom de åkte med samma färja. Båtresan var inte så händelserik, jag ägnade större delen av den åt att sitta och prata med Tommy och Lennart. Dessa diskussioner handlade om så vitt skilda saker som när i livet man ska börja knarka, huruvida Guinness är en alldeles jättegod öl eller bara en god öl, samt skillnad i estetik mellan svenska och amerikanska toalettspolningar. Det finns värre sätt att resa på.

Det gick förvånansvärt lätt att hitta ett passande tåg från Åbo. På detta sätt vi och diskuterade tv-serier - jag upptäckte för sent att det är farligt att ge Tommy och Lennart en

chans att börja breda ut sig i en jämförande analys av Xena och Buffy – vilket fick den intressanta bieffekten att en man kom fram till oss och undrade om vi var engelsmän. Isåfall ville han nämligen prata engelska med oss. Vi erkände motvilligt att vi bara var vanliga svenskar, men mannen lyste iallafall upp när han insåg att vi var på väg till Finncon. Han presenterade sig som Tom Ölander, och jag förstod snabbt att han är en Big Name Fan. Trevlig var han också, speciellt som han bjöd på öl. Jag är lättmutad.

När jag klev av tåget blev jag för första gången i mitt liv mött av en människa med en stor Sten Thaning-skyt i handen. Det gjorde att jag kände mig viktig, vilket alltid är en trevlig känsla. Jag borde vara viktig oftare, har jag kommit fram till. Han tog oss till något som såg ut som ett högkvarter för Finnconarrangörer, och snart hade jag blivit tilldelad någonstans att bo. Det visade sig vara ett rum hemma hos Saija, en jäktad men trevlig arrangör. Hon var konstant upptagen med trettio olika saker, så jag såg henne inte så ofta, men folk som låter mig bo hos sig är automatiskt trevliga, enligt mitt sätt att se på saken. Mitt hem under kongressen låg alldeles bredvid en stor skylt med en liten söt kamel, vilket gav upphov till många dåliga skämt. Otaliga samtal gled under veckan in på ”kameliadamer” och ”panerade kameler”. Folk som inte förstår dessa referenser befinner sig i gott sällskap.

”Nu går vi förbi kamelen igen.”
”Ssch! Säg inget till Sten, då går han bara hem!”

I högkvarteret passade vi på att fråga om det förväntades hända något på torsdagen. Vi fick lite svävande svar, men tydligen skulle det vara något slags tillställning klockan fem, som vi som utländska gäster borde närvara vid. När jag, Tommy och Lennart kom till stället ifråga fann vi ett museum fullt med finnar. Dessa finnar pratade, föga förvånande, finska. Mitt intryck var att det var konstmänniskor (vid det här laget hade jag kopplat ihop tillställningen med rubriken ”arts festival”, vilken Finncon var en delmängd av, så slutsatsen var inte så långsökt), och jag kände mig lite malplacerad. Lyckligtvis fick jag nästan omedelbart syn på en badge med texten ”Dave Langford”. ”Tjoho! Det där namnet känner jag igen!” utropade jag glatt och började prata med ägaren till badgen. Han var i sällskap med Stelarc, och de såg ut att vara lika förvirrade som vi. Ännu mer förvirrande blev det när folk började hålla tal – på finska, givetvis. Tja, vi blev bjudna på vin och cocktailpartytillbehör, så helt hemskt var det inte. Dessutom var både Langford och Stelarc intressanta människor. Gradvis avtog min förvirring, vilket uppenbarligen var en dålig idé. Plötsligt försvann nämligen alla människor ut genom en dörr, och väl utomhus började en av de mest förvirrande föreställningarna jag har varit med om. Den involverade clownen som tvättade kläder. De tvättade och tvättade, och då och då sprang de runt i cirklar och skrek ”wash it! wash it!”. Jag vet inte om det skulle vara roligt eller om jag förväntades tycka att det var Stor Konst. Förmodligen var det något typiskt finskt som jag aldrig kommer att förstå. Det kändes ungefär som att titta på opera, fast utan sång, med manus skrivet av William S. Burroughs och med alla inblandade utklädda till italienska clownen.

Efter föreställningen begav sig folk till Sohwi. Sohwi var en ganska fannisk pub, där jväska-lylianska fans traditionellt brukar träffas. Dave Langford var där ett litet tag, men sprang genast iväg för att titta på fler clownen - uppenbarligen blev han inte tillräckligt avskräckt av wash it-föreställningen.

Seminarier på fredagen skulle handla om medvetna maskiner. Det bestod av en uppsättning föreläsningar av ganska varierande kvalitet, och det var nog egentligen inte värt de 400 mark som jag betalade för det. Ett utförligare referat ska publiceras i ett konkurrerande fanzin, så jag går inte in på det närmare just nu. Stelarc:s demonstration var helt

klart höjdpunkten – och förmodligen värt inträdesavgiften bara det - men jag antecknade ingenting av den; jag var alldeles för upptagen med att gapande stirra på honom. Jag kommer aldrig mer att kunna se på en uppsättning krokar på riktigt samma sätt. Och jag kommer att titta ut genom fönstret oftare när jag åker tunnelbana. Stelarc är en konstig människa. Riktigt, riktigt konstig. Exempelvis roar han sig med att klä av sig naken och hänga upp sig i krokar som han trär genom huden. Aaaaaj. Aj. Aj. Andra saker han gör är att montera fast elektroder vid sina muskler och låta sig fjärrstyras, samt montera på en tredje hand lite ovanför den andra och skriva med tre händer samtidigt. “I only learnt two words - *evolution* and *decadence*. They are both 9 letter words.”

”Hörde du, Lennart! Lingvistik! Han är humanist! Och vi som har... brr... pratat... med honom i flera dagar utan att misstänka något! Usch!”
- En annan anonym linköpingsbo är elak mot mig.

Ett bestående minne av Finncon är massor och massor av pubar. Förmodligen var de inte så många – sammanlagt fyra eller fem, tror jag – men i avsaknad av en kongressbar verkade det gå åt oproportionerligt mycket tid att ta sig mellan dem. Väl inne på pubarna rörde sig samtalen hemtamt kring Peanos axiom, formell grammatik, fler kameler än jag vill tänka på, dromedarer, möjligheten till en porrfilm på temat ”Sabrina, the Teenage Witch” (jag är säker på att den på något sätt kommer att involvera en radiostyrd katt, och jag vill ha *ut* den mentala bilden ur min stackars oskyldiga hjärna! Bort, bort! Onda Linköpingsbor! Fy!)

Jag har kommit fram till att jag tycker *om* subkulturer och tillhörande fördomar. När jag var på väg till seminariet om medvetna maskiner lyckades jag gå över en omotiverad bro, så jag kom till universitetsbyggnaderna från fel håll, och funderade på vilken av byggnaderna som var den rätta. ”Hm. Utanför den där byggnaden finns det en joggare och två personer som ligger på marken och solar. Utanför den andra byggnaden står det ett tiotal svartklädda människor och gestikulerar vilt...” Och så var det problemet löst. Det fungerar åt andra hållet också. När jag lite smått förvirrad vandrade omkring i Jväs kyläs nästan helt folktomma centrum klockan halv nio på lördagsmorgonen och försökte hitta biografen Fantasia, vars adress Finnconarrangörerna hade glömt att skriva ut någonstans i det material jag hade fått tag i (förmodligen för att det mitt i centrum finns en stor byggnad med en skylt som upplyser om att hela tredje våningen upptas av sagda biograf) kom det fram en vilt främmande människa som kastade en blick på min nethack-t-shirt och glatt frågade “You’re going to the Princess Mononoke show, right? That way.” En förvirrad uppsyn måste vara darwinistiskt fördelaktigt, på något sätt. Filmen var riktigt bra, för övrigt. (När jag kom tillbaka till Sverige passade jag på att förevisa den på en filmkväll. Efter lite tekniska missöden blev det den enda filmkvällen jag någonsin varit på där ett tiotal personer samlats runt en liten PC-skärm. Filmen var bättre på bio.)

“I wish the wolves had eaten you! Then maybe I could've found a real husband.”

Toki, Princess Mononoke

Därifrån gick jag direkt till huvudprogramhuset, och kom i tid för att se Stelarc. Igen. Det är han värd. Folk som börjar sina föredrag med “I believe that the human being is obsolete” förtjänas att besökas flera gånger. De bör förmodligen dyrkas intensivt också. Iallafall om de har ett sådant där gulligt maniskt skratt som Stelarc har. Mmmm, maniska skratt...

Kongressen hade färre programpunkter än jag är van vid, men de som fanns var oftast väldigt bra. Dave Langford höll ett roligt tal om folkmord, och hur sf-litteraturen behandlar den sköna konsten att bomba, döda, förinta, anhillera och allmänt utplåna mer eller mindre oskyldiga människor, utomjordingar, planeter, galaxer och då och då hela

universa. Stallman höll ett par föredrag om fri programvara. Jag tyckte om att lyssna på honom, men jag håller inte riktigt med om alla hans åsikter (visst är jag diplomatisk?). Inte för att fanatism skulle vara fel, men Stallman vägrade signera Finncon-programböcker med hänvisning till att de hade copyright-skyddade noveller i sig...

Det traditionella dead dog-partyt var roligt. Alkoholen som såldes i festsalen tog slut efter ett litet tag, så jag försvann med en massa andra människor till Sohwi-puben. Därifrån försvann jag iochförsig nästan omedelbart, men det är en helt annan historia (skrev han hemlighetsfullt).

Ahrvid blev, som väntat, bästa utlänning i ishockey. Han lyckades på något sätt bli av med sin lilla söta pokal, och den hamnade av någon anledning hos oss andra svenskar ett tag, förmodligen för att vi också var utlänningar, om än inte bordshockeyspelande sådana. Denna pokal imponerade litegrann på en konstig människa vid vårt bord, vars enda övriga samtalsämnen verkade bestå av (1) hur bra han var på att flyga attackhelikopter och (2) svenska porrfilm. Mina fördomar om militärer bekräftades igen. Om jag måste prata om helikoptrar så föredrar jag simulerade sådana. Speciellt om de uppvisar sådana underbara egenskaper som att luta åt fel håll när de svänger (jaja, jag ska inte vara elak, små buggar kan väl vem som helst råka ut för...)

”Va? Finns det ingen Guinness!
Då vill jag ha en... en... en
Gilkenney!”

- Tommy försöker slingra sig
ifrån sitt dyrt avlagda löfte att
under resten av veckan enbart
drika öl som börjar på ”G”.

Resan hem gick över Åbo. Ben Roimola hade hjälpsamt ritat en karta med några av hans favoritantikvariat utsatta, så vi gjorde av med massor av timmar (och alla våra finska pengar) i staden. Givetvis började jag shoppingrundan med att köpa

mig ett uppslagsverk. Det var dock bara ett readers digest-uppslagsverk i tre futtiga band, så det var inte *så* tungt. De runt 25 andra böckerna jag köpte var desto tyngre. Men det var det värt.

Fler kongresser:

Den 31 augusti var det dags för Ante-och-Åka-con I - en liten uppvärmande kongress inför Ante-och-Åka-con II i vinter. Kongressen tilldrog sig i deras nya hem på Studentvägen 36. Eftersom Ante tidigare bott på våning 2 och Åka på tredje våningen var det naturligt att de tillsammans numera bor på femte våningen - den potentiella energin måste bevaras, eller hur? I annat fall skulle de antagligen bli tvungna att röra sig bort från Studentvägen.

Jag dök upp vid sjutiden på kvällen. Då fanns det redan ganska många folk på plats, och antalet ökade raskt. Det fanns en bar. Iallafall fanns det ett bord som ombildades till en bar. Te, öhl, koreanskt risvin, rom och vodka dök raskt upp, och försvann lika raskt igen (utom i fallet med det koreanska risvinet i tetrapacksförpackningar, vilket inte försvann särskilt raskt alls. För alla som smakade på det (utom Jolkkonen, men han är konstig) kom detta inte som någon överraskning).

Inget direkt program hade förberetts, men paneler bildades spontant. Dessa handlade bland annat om Sandman, homosexuella ödlor, marxism, hur man zappar folk med neutronstrålar av misstag, religion, lingvistik, Heinlein, fannisk debatteknik, trohet, mer religion, kloning samt huruvida Inger (som jag tydligen är för ung för att känna till) gjort rätt i att bli tillsammans med någon annan som jag också är för ung för att känna till.

På grund av utrymmes- och tidsskäl var dessa paneler tvungna att ligga mer eller mindre parallellt, men det gjorde inte så mycket. Ofta var deltagare och åhörare ändå med i flera paneler samtidigt.

Föredrag förekom även flitigt. Dessa är inte alltid helt lätta att skilja från paneler, speciellt inte sent på kvällen, men föredrag brukar kännetecknas av en talare med specialkunskap i någon fråga, samt (optionellt, beroende på omständigheterna) flera personer som lyssnar på talaren ifråga. Ett exempel var Johan Anglemarks berättelse om hur han just sålt sin lägenhet till en mystisk peruansk affärsman, som tydligen betalat handpenningen med 75 stycken tusendollarscheckar. Jag föreställer mig att det är tråkigt att signera dessa. Åtminstone om man inte har lika stor rutin som, till exempel, Terry Pratchett.

Lokalen var trevlig. Båda rummen var inklädda i bokhyllor, vilket dels gjorde stämningen allmänt gemytlig och dels inbjöd till samtalsämnen. Bellis skulle förmodligen inte ha tyckt om att rökrummet befann sig utomhus, fem trappor ner utan hiss, men vi militanta icke-rökare tyckte om arrangemanget. Hihi.

Böcker auktionerades tyvärr inte ut - det var kongressens enda nackdel - men många böcker och liknande föremål gavs bort, lånades ut, lämnades tillbaka och skickades runt. Kakan (Karolina Wennemyr) kommenterade glatt att hon inte var van vid att det var socialt accepterat att sitta och läsa i ett sällskap. Tydligen har hon varit med om att folk har *rivit sönder hennes böcker* när hon sysslat med detta i andra sammanhang. Tröstande ord hördes, och hon verkar ha kommit över detta utan tvivel mycket traumatiska minne.

Jag lämnade kongressen någon ospecificerad tid efter midnatt. På grund av att min cykel fått punktering fick jag leda den hem, men det var nog bara nyttigt. På vägen hann jag reflektera över min nyvunna kunskap om hur många som menas med "ungefär en". Det kan, enligt en kongressarrangör, betyda en eller två, eller i sällsynta fall ännu fler. Det som är viktigt är hur många det *skulle kunna* vara. Jag tycker om det sättet att tänka.

En annan sak som jag tycker mycket om är:

Maskinöversättning

Fans tenderar att vara språkintresserade. En förvånansvärt stor andel av de fans jag känner jobbar med språk på ett eller annat sätt, speciellt med översättning mellan sådana. Eftersom det dessutom finns ett stort överlapp mellan "datorintresserade" och "språkintresserade" fans är det inte särskilt förvånande att ämnet maskinöversättning dyker upp lite då och då. Tyvärr dyker det nästan bara upp när man klagar på maskinöversättning. Som professionell maskinöversättare känner jag mig tvungen att försvara området litegrann. Det är inte så lätt, eftersom de flesta automatöversatta texter faktiskt *är* enbarmigt dåliga.

Försök att få maskiner att översätta har funnits i minst 60 år, och man kan åtminstone säga att utvecklingen har gått framåt. Tyvärr har den inte gått framåt lika mycket som alla antog att den skulle göra. Allt är science fictions fel, som vanligt – om det går att få universella översättare i filmer, så måste det ju gå att få det i verkligheten, eller hur? Folk blev så besvikna över att datorerna inte blev så bra som de ville att forskningen låg nere ganska länge, åtminstone i USA. Att forskning inte uppmuntras har i och för sig aldrig hindrat rik-

"Translators are born, not made." - Eugene Nida
--

tiga forskare. Ett beundransvärt sätt att smygforska på tycker jag utfördes av den grupp som startade två samtidiga projekt: ett som skulle analysera engelsk text, och ett som skulle generera fransk text från en analys. Forskargruppen talade inte om för finansierarna – som var skeptiska till maskinöversättning – vad som skulle hända om man satte ihop dessa två system...

Att folk kommer med lite lätt orealistiska förutsägelser är också vanligt. Från webbtidningen vision.se:

Inom en relativt snar framtid kommer man kunna konstruera mobiltelefoner som innehåller en inbyggd tolk. Mjukvaran i telefonerna kommer översätta talet till valfritt språk. "Det här är definitivt något som kommer. Inom fem till tio år kommer fungerande produkter definitivt finnas ute på marknaden", säger Thorbjörn Johansson, teknisk direktör på IBM.

För att telefonerna ska bli en verklighet måste två olika forskningsområden smälta samman. Dels handlar det om taligenkänningstekniken - konsten att få en dator att förstå tal. I den enklaste formen handlar det om att omvandla tal till text. Här pågår en intensiv forskning. Företag som IBM, AT & T och Philips slåss om en marknadsledande roll med en uppsjö nya småbolag. Men än så länge är tekniken för känslig för att fungera för vanlig konversation. Det andra området är automatisk översättning. Hyfsat fungerande sådan tjänster finns redan. En av de mest lättillgängliga är Babel Fish som återfinns på Alta Vista. Den och andra liknande tjänster klarar av att på nolltid översätta texter mellan flera stora språk. Resultatet är inte perfekt men redan i dag fullt acceptabelt för en enklare konversation.

När dessa tekniker kan smältas samman finns möjligheten att bygga in mjukvaran i vanliga mobiltelefoner. "Om vi får till den här tekniken riktigt bra, vilket jag tror, så kan du helt enkelt ringa upp din kollega i Japan och föra ett fullt normalt samtal. Det skapar enorma möjligheter", säger Thorbjörn Johansson som är helt säker på att tekniken kommer vara fullt utvecklad inom tio år. Troligen tidigare. "Tio år är väldigt lång tid i den här branschen", säger han.

(Citerat utan tillåtelse från <<http://www.vision.se/artikel.asp?aID=59373>>)

Visst – allt som behövs är en dator som översätter ditt tal till text, översätter texten till perfekt japanska och syntetiserar japanskt tal utifrån texten. Inom fem till tio år. Alla som slagits med SJs system för talförståelse ("Du vill resa söndagen den 28 juni 2004, stämmer det?" "Nej, puckade dator, jag sade att jag vill resa från Uppsala till Örebro!") inser snabbt hur sannolikt *det* är.

Men trots allt har vi kommit ganska långt. Det *finns* bra maskinöversättningssystem. Som jag ser det finns det fem sätt att använda en dator när man ska översätta:

(1) Översättning av människor, utan speciella program.

Detta har givetvis funnits hur länge som helst, och jag tänker inte ödsla mina läsares dyrbara tid på att tala om hur en översättare arbetar. Det räcker med att fastställa att man kan ha en dator till att ha, till exempel, ett sökbart lexikon eller en översättar-epost-lista¹. På den här nivån finns det dock ingenting som man *måste* ha en dator till. Livet blir dock, som alltid, lättare med datorer.

---

¹ Lantra heter en bra e-postlista, till exempel. Åtminstone om du tycker om att få många brev. Gå med genom att skicka meddelandet SUB LANTRA-L Ditt Namn till <listserv@seagate.sunet.se>.

(2) Översättningsstöd.

Det finns en massa program som hjälper översättare. De heter saker som Trados, TM2, Transit, Deja Vu, och så vidare. Vilket man använder har mest med vana att göra - och enligt min erfarenhet vad ens uppdragsgivare vill använda. Idén här är att det är tråkigt att göra samma sak flera gånger. Om datorn kommer ihåg att man faktiskt har översatt exakt samma mening en gång förut så kan den ju föreslå den översättningen som man använde då. Då sparar man tid. Givetvis beror användbarheten av sådana här program på vad man ska ha dem till – av naturliga skäl vinner man mer på det om man ska översätta massor av nästan likadana texter. En positiv bieffekt blir att översättningarna blir konsekventa, och sådant är alltid bra. Åtminstone om inte onda datatermgrupper plötsligt ändrar standarder, till exempel. Man har inte så mycket nytta av sådana här hjälpmedel när man översätter variationsrik skönlitteratur, men det gör inte så mycket, eftersom sådana saker är mycket roligare att översätta helt manuellt!

(3) Snabbt-och-dåligt.

Om man har ett tvåspråkigt lexikon, några grammatiska regler och en dator kan man ganska lätt få ihop ett program som översätter automatiskt. Översättningarna blir ofelbart alldeles värdelösa, men en riktigt dålig översättning är ibland bättre än ingen alls. Detta gäller sällan skönlitteratur, men är bra för ”snabbt skaffa sig en överblick över” - om inte annat för att man ska se vad man vill betala för att översätta. Det är sådana här översättningar som man normalt kommer i kontakt med (Altavista har en inbyggd, till exempel).

I den här kategorin finns inga bra system, så jag tänker inte namnge något. Men ”inte bra” beror givetvis på vad man jämför med. Översättningarna är helt värdelösa om man jämför med riktiga översättningar, men de är, som sagt, ofta bättre än ingen översättning alls. Ofta förstår man faktiskt vad det står, ju. Dessutom kan man ha roligt med att försöka bena ut de värsta exemplen; ett ganska klassiskt sådant är ”Någon gata juridisk bil burk konkurrera¹.”

Människor kan snygga till texten efteråt. Fast oftast är det faktiskt mycket, mycket lättare att översätta från originalspråket direkt. Det beror på ämnet, och hur van man är, antar jag.

(4) Läsbara helautomatiska översättningar

Om man slår ihop kategorin (2) och (3), samt snyggar till översättningarna efteråt, så får man efter ett tag ett system med ett gigantiskt minne. Vad som egentligen händer är att lexikonet blir större – istället för att bara innehålla enskilda ord kan det innehålla fraser, meningar och till och med hela stycken. Så länge alla texter ser någotsånär likadana ut, och så länge man har manuellt snyggt till tillräckligt många, så blir resultatet ganska bra, faktiskt. Kanada har ett minne med alla officiella texter (på engelska och franska) de senaste 20 åren eller så, det blir en del. Sedan kan man ju givetvis diskutera hur läsbara sådana original är, men det är en helt annan fråga.

Poängen är att man kan komma väldigt långt med enbart statistik. De som ligger bakom Systran, ett av de mest kända systemen, hävdar stolt att de nästan enbart använder statistik och nästan ingen lingvistisk analys alls. Då blir det oftast rätt, och när det inte blir det kan man leva med resultaten. En annan sak är att sådana som jag, som sitter och konstruerar formella grammatiska system när jag inte kan sova på nätterna, tycker att det är

---

¹ ”Any street legal car can compete”, givetvis. Från en automatöversatt sida om Las Vegas.

fusk. Och hur bra ett sådant här system än blir, så kommer det aldrig att bli perfekt; det kan vara en tröst för folk som försöker försörja sig som översättare.

(5) Bra, helautomatiska översättningar.

Jo, det finns faktiskt. Haken är bara att de är ganska begränsade. Enormt små och avgränsade områden, som ”väderprognoser” och ”recept” kan man få en dator att översätta med förvånansvärt bra resultat. Om man fuskar lite och talar om för de ursprungliga författarna hur de får skriva, och vilka ord de får använda, så blir allt genast mycket lättare.

Det system jag har jobbat på i ett halvår (och andra har jobbat på under mycket längre tid) använder det här tricket. Det börjar kunna översätta texter med imponerande resultat, förutsatt att originalet dels enbart handlar om hur man sätter ihop lastbilar och dels är skrivet på ett visst, kontrollerat, sätt. (Till exempel får man inte använda frågor, och man får bara använda godkända ord). Programmet är ganska intelligent, och har inga problem med att se skillnad på ordet ”åt” i ”dra åt skruven” och ”luta hytten åt vänster”.

MATS-systemet (står för Methodology and Application of a Translation System, om någon skulle vara intresserad) klarar av några slumpvis utvalda meningar ur vårt material. Iallfall är frasen ”Kontroll av fläktens funktion” nästan slumpvis utvald. Det är lite roligt att se en dator surra, gnissla och se allmänt ansträngd ut, för att till slut spotta ur sig ”Checking the fan function”. Åtminstone om man är lättrodd. Den talar dock inte om vad en fans funktion egentligen är.

Det här är ett system som fungerar som jag vill att ett översättningsprogram ska fungera. Det sitter och analyserar en mening tills det förstår vilka ord som gör vad, och hur de sitter ihop, och sedan funderar det ut hur man skulle uttrycka samma sak på engelska. Allt man behöver göra när det här är klart är att skapa ett likadant system för alla upptänkliga små områden, och sedan sätta ihop dem... Skönlitteratur dröjer nog, dock.

Problemet är bara att det är alldeles jättesvårt att få en dator att översätta text utan att faktiskt förstå texten. Folk som skriver om maskinöversättning brukar ta upp klassiska exempel. ”The vase fell on the floor. It broke”. Ska ”it” översättas med ”den” eller ”det”? Om man översätter ”soldaterna sköt mot kvinnorna, och jag såg flera av dem falla” till ett språk där ”dem” antingen kan vara maskulint, neutralt eller feminint, så kan en mänsklig översättare lätt räkna ut att ”dem” antagligen syftar på ”kvinnorna”, men det är inte så lätt för en dator. Jag menar, den stackars datorn måste räkna ut att meningen är skild från ”soldaterna sköt mot kvinnorna, och jag såg flera av dem träffa”.

Hm. Det kanske inte är alldeles jättelätt med maskinöversättning, när allt kommer omkring. Men roligt är det!

Nu har jag dock tjatat om översättningar alldeles för länge, och går därför raskt över till något roligare, nämligen

Konstiga saker.

Jag tycker om konstiga saker. Ibland är livet tråkigt och ointressant, som när man tagit med sig en tidning för att ha något att läsa på toaletten och försent upptäcker att man råkat få med sig enbart del C (ekonomi och sport) av misstag. Världen är sådan ibland. Då är det bra att det finns konstiga och bisarra saker som uppväger det.

De flesta konstiga situationer man hamnar i är praktiska – de avslöjar sig omedelbart som sådana. När man klättrar ut genom ett badrumsfönster på fjärde våningen, pratar om Starship Troopers iförd elektroder fastspända över hela kroppen, försöker förklara för spanska säkerhetsvakter varför man väger kaffebryggare på en stulen badrumsvåg eller råkar få igång inbrottslarmet inne på en (tom och låst) nattklubb klockan fyra på morgonen så är det aldrig något tvivel om att situationen är konstig. Problem som uppstår när man, till exempel, råkat checka in fel persons väska på ett flyg som personen inte alls skulle med på, när man läser sig ute mitt i vintern utan ytterkläder och porttelefonen inte fungerar för att klockan är tre på natten och man till råga på allt är akut kissnödig, när haspen plötsligt går av på takfönstret som man håller på att klättra ut genom (för att man tänkte ha picknick på taket, varför annars?) och man inser att det varken går att ta sig fram eller tillbaka eftersom armarna nu är inklämda på fel sätt, eller när man råkar tända eld på sig själv av misstag – då inser man åtminstone omedelbart att det här är speciella problem som kräver speciella lösningar. Få saker kan få igång kreativitetsförmågan så bra som insikten om att man befinner sig mitt inne i ett Speciellt Problem.

Andra situationer är lite lurigare.

När jag var på väg hem från det senaste uppsalafandomstisdagsmötet stannade jag till exempel vid min lokala affär för att handla mat. På väg ut började jag prata med en man som försökte sälja en tavla till mig. Samtalet var lite förvirrat, till stor del beroende på att hans svenska var en smula fragmentarisk, vilket han kompenserade för genom att prata snabbt och säga varje mening flera gånger med olika formuleringar. Intressant taktik, men den fungerade. Det gjorde dock att konversationen (som, om jag minns rätt, snudade vid Uppsalas bostadsmarknad, varför hundar är sötare än katter, och hur många sidor en genomsnittlig telefonkatalog innehåller, innan den slutligen stannade vid konfliktspel) fortfarande var vid fullt liv när jag kom fram till min port, så jag bjöd in honom på en kopp kaffe (nej, inte te! Det är ett misstag jag inte tänker göra om på ett tag...), vilket han glatt tackade ja till. Medan vi satt och drack kaffe återkom han gång på gång till temat mobiltelefoner. Det visade sig att han hade en mobiltelefon som, ehum, av någon anledning hade blivit spärrad, och eftersom jag såg ut att vara datakunnig hade han försökt göra sig till vän med mig för att jag skulle låsa upp den åt honom. ”Visst finns det en liten dator inuti telefonen? Ja, där ser du. Dator som dator. Du har en PC, så du måste kunna låsa upp den.” Till slut lyckades jag tydligen övertala honom om att jag inte har något låsa-upp-spärrade-telefoner-program på datorn, så han övergick till andra områden. Visst tyckte jag om böcker? Ja, medgav jag, det har hänt att jag har läst en bok vid något tillfälle. Ja men då så, han hade massor av böcker som jag kunde få köpa billigt. Hur mycket ville jag betala? Vadå ”vad för böcker”? Jättefina böcker. Billiga. Och många. De såg ut ungefär som den där, hävdade han och pekade på *_Centering Theory in Discourse_* som låg på skrivbordet. Nehej, inte det. Mat då? Jag bodde väl ensam? Han hade några vänner som kunde laga mat. Om jag ville kunde de komma hem till mig ett par gånger i veckan och laga mat åt mig, det såg jag ut att behöva. (Hrmpf...) Ville jag ha städhjälp? Kände jag någon som behövde reparera bilen? Han avfyrade en mängd erbjudanden i rask takt, samtliga på sitt upprepa-varje-mening-tre-gånger-i-turbofart-sätt, och verkade inte ett dugg nedslagen över min totala brist på entusiasm. Plötsligt hoppade han upp ur soffan och tillkännagav att han måste ge sig av, men att det var fantastiskt att få ha umgåtts med sin gode vän Sten ett tag, och han hoppades att vi skulle träffas snart igen. Sedan försvann han snabbt, och jag satt lite omtumlad och undrade om jag hade hallucinerat alltihop.

Det slog mig inte förrän efteråt att det här var en mycket mystisk människa. Vem var han egentligen? Vad ville han? Var han seriös? Kommer jag någonsin att se honom igen? Och hur kommer det sig att samtalet verkade så fullkomligt normalt medan det pågick, men övergick till att ha varit alldeles bisarrt när jag tänker tillbaka på det? Betyder detta att jag måste börja vara på min vakt för konstiga saker som vid första anblicken verkar normala?

Jag lämnar mina kära läsare med dessa frågor, eftersom det här numret av Stens Sax och PC slutar här. Vi ses!

Reaktioner på volym 1¹:

”Men Sten! Du kan väl inte ge ut ett fanzin? Vad är det här?”
- Johan Anglemark

”Du nämner inte mig. Nu är jag sur”
- Anders Wahlbom

”Oh.”
- Anders Bellis

”Det finns i sinnevärlden! Tjusigt.”
- Ante

”Bra fejkat, tycker jag”
- Wolf von Witting

“I can't read this.”
- Dave Lally

”Suck. Några saker borde vara konstanta i livet. Sten ska inte ge ut fanzin.”
- Johan Anglemark

”Hurra! Två namn räckte!”
- Anna Åkesson

”Är det du som är skyldig till denna abnormitet? Titta! Två häftklamrar!! ”
- Tommy Persson

“It's in Swedish.”
- Robert Rankin

”Oj. Lysande begåvning.”
- Mikael Jolkkonen

”Nu blev jag chokladsugen.”
- Marie Engfors

”Du har gett ut ett fanzin. ”

”Har du gett ut ett fanzin?”

”Är det *bara* navelskåderi? Alltså, inte för att det skulle vara något *fel* med det. ”

”Var finns artikeln som inte handlar om Sten? ”

”Har du skrivit om mig? Varför det? Jag är ingen robot, juh! ”

”Vem är Sten?”

---

¹ Ingen av de citerade människorna hade visserligen *läst* fanzinet vid tidpunkten ifråga, men det borde inte spela någon roll, tycker jag.